Κυριακή ΙΒ' Λουκά: Περί των δέκα λεπρών (Θεοφύλακτος, Αρχιεπίσκοπος Βουλγαρίας)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 13 Ιανουαρίου, 2017

(Λουκ. ιζ΄, 11-19)

«Καὶ στὸ δρόμο ποὺ πήγαινε στὰ Ἱεροσόλυμα, πέρασε ἀνάμεσα ἀπὸ τὴ Σαμάρεια καὶ τὴ Γαλιλαία. Ὅταν ἔμπαινε σ' ἕνα χωριό, τὸν συνάντησαν δέκα λεπροί, ποὺ στάθηκαν μακρυὰ καὶ μὲ φωνὴ δυνατὴ εἶπαν· Ἰησοῦ δάσκαλε, δεῖξε μας τὸ ἔλεός σου. Ἐκεῖνος τούς κοίταξε καὶ τοὺς εἶπε· πηγαίνετε νὰ σᾶς δοῦν οἱ ἱερεῖς. Καὶ καθώς ἐπήγαιναν καθαρίστηκαν ἐντελῶς. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς μόλις εἶδε ὅτι θεραπεύτηκε γύρισε μὲ φωνὲς δυνατὲς δοξολογῶντας τὸ Θεὸ, ἔπεσε μὲ τὸ πρόσωπο στὰ πόδια του καὶ τὸν εὐχαριστοῦσε. Αὐτὸς ἦταν Σαμαρείτης. Ὁ Ἰησοῦς μίλησε καὶ εἶπε· Δὲν καθαρίστηκαν κι οἱ ἄλλοι! Ποῦ εἶναι οἱ ἐννιά; Δὲν μπόρεσαν νὰ γυρίσουν καὶ νὰ δοξολογήσουν τὸ Θεὸ παρὰ αὐτὸς ὁ ἀλλόφυλος; Καὶ τοῦ εἶπε· σήκω καὶ πήγαινε, ἡ πίστη σου σ' ἔχει σώσει».
Ἀπὸ τοῦτο μπορεῖ νὰ καταλάβη, ὅτι **τίποτε δὲν γίνεται ἐμπόδιο στὸν ἄνθρωπο νὰ εὐχαριστήση τὸ Θεὸ**, ἀκόμα κι ἄν εἶναι καταραμένη γενιά, φτάνει νὰ ἔχει καλὴ προαίρεση. Νὰ, οἱ δέκα λεπροὶ ποὺ συνάντησαν τὸν Ἰησοῦ, ἐνῶ ἦταν νὰ μπῆ σὲ κάποια πόλη. Τὸν συνάντησαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη. Γιατὶ δὲν εἶχαν δικαίωμα, ἐπειδὴ τοὺς ἐθεωροῦσαν ἀκάθαρτους, νὰ ζοῦν μέσα στὴν πόλη... Στάθηκαν μακρυὰ, ἐπειδὴ ντρέπονταν γιὰ τὴν ἀκαθαρσία ποὺ τοὺς καταλόγιζαν καὶ δὲν τολμοῦσαν νὰ πλησιάσουν. Νόμιζαν ὅτι μποροῦσε κι ὁ Ἰησοῦς νὰ τοὺς ἀποστραφῆ, ὅπως ἔκαμαν καὶ οἱ ἄλλοι. Ὑψώνουν τὴ φωνή, παρακαλοῦν. Στέκονται σ' ἀρκετὴ ἀπόσταση, καὶ ἡ ἱκεσία τους ἔφτανε πολὺ κοντά. Γιατὶ εἶναι κοντὰ σ' ὅλους ποὺ τὸν ἐπικαλοῦνται εἰλικρινά. Δὲν τὸν ἱκετεύουν σὰν ἁπλὸ ἄνθρωπο, ἀλλὰ σὰν ὑπεράνθρωπο. Τὸν ἀποκαλοῦν Ἐπιστάτη, δηλαδὴ Κύριο, κηδεμόνα, ἐπόπτη, ποὺ εἶναι σχεδὸν σὰ νὰ τὸν θεωροῦνε Θεό. Κι αὐτὸς τοὺς προστάζει νὰ τοὺς δοῦν οἱ ἱερεῖς. Γιατὶ οἱ ἱερεῖς ἐξέταζαν τοὺς λεπροὺς κι αὐτοὶ ἔβγαζαν τὴν ἀπόφαση ἄν ἦσαν καθαροὶ ἀπὸ τὴ λέπρα ἤ ὄχι. Ἀλλὰ κι ἀφοῦ εἶχε γίνει λεπρὸς κάποιος κι ἔπειτα βρῆκε τὴν ὑγεία του, ἐξεταζόταν ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς καὶ γινόταν ἡ προσφορὰ τοῦ δώρου ποὺ ὁ νόμος ὥριζε. Στὴν περίπτωση τώρα αὐτή, ποὺ ἐκεῖνοι ἦσαν λεπροὶ κατὰ κοινὴ ὁμολογία, **τί χρειαζόταν νὰ ἐξεταστοῦν ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς**, ἄν δὲν ἦταν ὁπωσδήποτε νὰ καθαριστοῦν; Ἡ διαταγὴ σ' αὐτοὺς νὰ παρουσιαστοῦν στοῦς ἱερεῖς, τίποτ' ἄλλο δὲν ἔδειχνε παρὰ ὅτι θὰ καθαρίζονταν. Γι' αὐτὸ καὶ λέει ὅτι· καθὼς ἐπήγαιναν καθαρίστηκαν.

Πρόσεξε τώρα αὐτὸ ποὺ εἴπαμε στὴν ἀρχή. Ἀπὸ τοὺς δέκα, οἱ ἐννιὰ μόλο ποὺ ἦσαν

Ἰσραηλῖτες φάνηκαν ἀχάριστοι, ἐνῶ ὁ Σαμαρείτης, ὁ ἀλλόφυλος, γύρισε καὶ μίλησε μὲ τὴ φωνὴ τῆς εὐγνωμοσύνης. Ἀσσύριοι ἦταν οἱ Σαμαρεῖτες κι ἔτσι κανένας ἐθνικὸς δὲν θ’ ἀπογοητευθῆ καὶ κανένας ἀπὸ προγόνους ἅγιους δὲ θὰ καυχιέται. Ἀκόμα ὑπονοεῖ τὸ θαῦμα τοῦτο καὶ τὴ σωτηρία ποὺ ἔγινε καθολικὰ σ’ὅλο τὸ ἀνθρώπινο γένος. Γιατὶ οἱ δέκα λεπροὶ ἦσαν τὸ σύνολο τοῦ ἀνθρωπίνου γένους μὲ τὴ λέπρα τῆς κακίας, ποὺ ἔκανε περιφορὰ τῆς ἀσχήμιας καὶ τῆς ἁμαρτίας, ποὺ ζοῦσε γιὰ τὴν ἀκαθαρσία του ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη τ’ οὐρανοῦ καὶ στεκόταν μακρυὰ ἀπὸ τὸ Θεό. Αὐτὴ ἡ ἀπόμακρη στάση ἀποτελοῦσε παράκληση. Γιατὶ γι’ Αὐτὸν ποὺ ἀγαποῦσε τοὺς ἀνθρώπους κι ἤθελε ὅλοι νὰ σωθοῦν καὶ νὰ δεχθοῦν τὶς δωρεὲς Του ἦταν μεγάλη ἀφορμὴ γιὰ λύπη, νὰ βλέπη ὅτι δὲν ὠφελεῖται κανένας ἀπ’ αὐτές. Γι’ αὐτὸ ἀκριβῶς στρέφεται στὴ θεραπεία αὐτῶν τῶν δυστυχισμένων. Κι ἐθεράπευσε βέβαια ὅλο τὸ ἀρρωστημένο γένος, ἀφοῦ γιὰ κάθε ἄνθρωπο ἔλαβε καὶ σάρκα καὶ δοκίμασε τὸ θάνατο. Ἀλλὰ οἱ Ἰουδαῖοι μόλο ποὺ καθαρίστηκαν ἀπὸ τῆς ἀκάθαρτης λέπρας τους τὶς ἁμαρτίες, ὅσο αὐτὸ ἦταν ἔργο τοῦ Κυρίου, στάθηκαν ἀχάριστοι καὶ δὲν ἐγύρισαν ἀπὸ τὸ δρόμο τῆς πλάνης τους, ὥστε νὰ δώσουν δόξα στὸ Θεὸ ποὺ τοὺς ἔσωσε, νὰ πιστέψουν σ’ αὐτὸν δηλαδὴ, ὅτι ἐνῶ ἦταν Θεὸς δέχτηκε νὰ πάθη τὰ χειρότερα δεινά. Αὐτὸ εἶναι ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ, ἡ σάρκα κι ὁ σταυρός. Αὐτοὶ λοιπὸν δὲν παραδέχτηκαν τὸν Κύριο τῆς δόξας ποὺ ἔλαβε σάρκα καὶ σταυρώθηκε. Τὸ ἀλλόφυλο πλῆθος ὅμως τῶν εἰδωλολατρικῶν λαῶν ἐγνώρισαν Ἐκεῖνον ποὺ τοὺς ἐκαθάρισε καὶ Τὸν ἐδόξασαν μὲ τὴν πίστη τους ὅτι τόσο φιλάνθρωπος εἶναι ὁ Θεὸς καὶ δυνατὸς, ὥστε –δεῖγμα φιλανθρωπίας- καὶ τὴ χειρότερη ἀτίμωση νὰ δεχτῆ γιὰ χάρη μας κι ἀφοῦ τὴ δέχτηκε –δεῖγμα δυνάμεως- καμμιὰ βλάβη νὰ μὴ ὑποστῆ στὴ θεία του φύση.

(Μητροπολίτου Τρίκκης καὶ Σταγῶν Διονυσίου, "Πατερικὸν Κυριακοδρόμιον", Τόμος Δεύτερος, Ἀθῆναι 1969, σελ.103-105)

(Πηγή ηλ. κειμένου: kirigmata.blogspot.com)